

на кризи, формування резервів та забезпечення безперервності бізнес-процесів.

7. Інтеграція стратегічної аналітики та data-driven управління – прийняття управлінських рішень на основі даних забезпечує підвищення точності прогнозування та ефективності стратегічного планування.

Таким чином, стратегічні напрями корпоративного управління в умовах резильєнтності формуються під впливом глобальних трансформацій та потреби забезпечення довгострокової стійкості бізнесу.

Література

1. Бобринцев П. В. (2025). Управління резильєнтністю підприємств у контексті стратегічних викликів бізнес-середовища: теоретичний аспект. Бізнесінформ, 8, 333-342. DOI: <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2025-8-333-342>

2. Дідур, Г., & Молдун, І. (2024). Методологічні основи корпоративного управління підприємством. Економіка та суспільство, (67). <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-67-87>

3. Дякун, А. (2025). Система корпоративного управління підприємств торгівлі та шляхи її удосконалення. Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. Серія «Економічні науки», (2 (116), 176-183. <https://doi.org/10.37734/2409-6873-2025-2-25>

4. Залюбовська, С., Фурман, С., & Грущенко, О. (2023). Теоретичні аспекти розвитку корпоративного управління в сучасних реаліях. Сталий розвиток економіки, (2(47), 70-76. <https://doi.org/10.32782/2308-1988/2023-4710>

Крахмальова Н.А. кен., доц., доцент кафедри менеджменту
Слонопас В.В. аспірант кафедри менеджменту
Київський національний університет
технологій та дизайну

УПРАВЛІНСЬКІ ДОМІНАНТИ СИНЕРГІЇ ПІДПРИЄМНИЦЬКОГО ПОТЕНЦІАЛУ В БІЗНЕС-СИСТЕМІ

Управлінські домінанти синергії підприємницького потенціалу в бізнес-системі формуються в умовах зростаючої складності економічного середовища та необхідності інтеграції різномірних ресурсів, компетенцій і управлінських підходів. Сучасне підприємництво дедалі більше функціонує як багаторівнева система, у якій результативність визначається не окремими елементами, а характером їх взаємодії. У цьому контексті синергія виступає як ефект, що перевищує суму індивідуальних можливостей складових системи, забезпечуючи підвищення ефективності, інноваційності та стійкості бізнесу.

Сутність управлінських домінант полягає у визначенні тих ключових факторів і принципів, які забезпечують узгодженість дій усіх елементів підприємницької системи та сприяють досягненню синергетичного ефекту. Йдеться про формування інтегрованого управлінського середовища, де стратегічні цілі, організаційна структура, корпоративна культура та інструменти управління функціонують як єдина цілісність. Важливим аспектом є координація між різними рівнями управління, що дозволяє мінімізувати внутрішні суперечності та забезпечити ефективне використання ресурсів. У сучасних бізнес-системах синергія підприємницького потенціалу значною мірою досягається завдяки розвитку мережових форм взаємодії, які передбачають активну співпрацю між підприємствами, інституціями та іншими учасниками економічних процесів. Така взаємодія створює умови для обміну знаннями, спільного використання ресурсів і реалізації інноваційних проєктів. Управлінські домінанти в цьому випадку орієнтовані на відкритість, гнучкість та здатність до швидкої адаптації, що дозволяє ефективно реагувати на зміни зовнішнього середовища [1-3].

Особливого значення набуває узгодження індивідуального та колективного підприємницького потенціалу, де ключову роль відіграє людський капітал. Формування синергії передбачає створення умов для розкриття творчого потенціалу працівників, розвитку їх компетенцій та залучення до процесів прийняття рішень. Перелічене сприяє підвищенню мотивації, формуванню інноваційного мислення та забезпеченню більш ефективної реалізації стратегічних завдань підприємства [2-4]. Управлінські домінанти синергії також пов'язані з використанням сучасних аналітичних та цифрових інструментів, які дозволяють інтегрувати інформаційні потоки, забезпечувати прозорість управлінських процесів та підвищувати якість прийняття рішень. Цифровізація бізнес-систем сприяє формуванню єдиного інформаційного простору, що забезпечує оперативний обмін даними та координацію дій між різними структурними підрозділами. Водночас досягнення синергетичного ефекту потребує врахування ризиків, пов'язаних із складністю координації, можливими конфліктами інтересів та невизначеністю зовнішнього середовища, що зумовлює необхідність формування ефективних механізмів управління, спрямованих на балансування інтересів, забезпечення гнучкості та підтримання стабільності функціонування бізнес-системи.

Таким чином, управлінські домінанти синергії підприємницького потенціалу визначають ключові напрями розвитку сучасних підприємств, орієнтованих на інтеграцію ресурсів, знань і компетенцій. Їх реалізація забезпечує підвищення ефективності діяльності, формування конкурентних переваг та створення умов для інноваційного розвитку в умовах динамічних змін економічного середовища. Розширюючи висновки, доцільно зазначити, що синергія підприємницького потенціалу виступає не лише результатом ефективного управління, а й стратегічним ресурсом, який визначає

довгострокову траєкторію розвитку бізнес-системи. Вона забезпечує здатність підприємства до масштабування діяльності без пропорційного зростання витрат, підвищує адаптивність до зовнішніх викликів та створює передумови для формування стійких партнерських відносин. Крім того, управлінські домінанти синергії сприяють переходу до нових моделей організації бізнесу, де пріоритет надається взаємодії, довірі та спільному створенню цінності, що дозволяє підприємствам ефективніше використовувати наявні ресурси, залучати додаткові можливості та забезпечувати більш високий рівень інноваційної активності [5-7].

Узагальнюючи, можна стверджувати, що формування синергії підприємницького потенціалу є ключовим чинником підвищення ефективності та конкурентоспроможності бізнесу, що потребує комплексного підходу до управління, орієнтованого на інтеграцію, координацію та розвиток усіх елементів підприємницької системи. Таким чином, управлінські домінанти синергії підприємницького потенціалу в бізнес-системі доцільно розглядати як основу формування нової якості економічної взаємодії, де ефективність визначається не обсягом ресурсів, а здатністю до їх поєднання у цілісну, взаємопідсилюючу систему. У цьому вимірі ключовим стає не просто координація діяльності, а створення умов для виникнення додаткової вартості через інтеграцію функцій, процесів і компетенцій, що дозволяє досягати результатів, недсяжних у межах ізольованого функціонування окремих елементів. Важливим узагальненням є те, що синергетичний ефект дедалі більше формується на перетині різних середовищ функціонування бізнесу, зокрема інституційного, інноваційного та соціального. Це зумовлює необхідність переходу до міждисциплінарних підходів в управлінні, де поєднання економічних, управлінських і поведінкових факторів забезпечує більш глибоке розуміння механізмів розвитку підприємницького потенціалу. У таких умовах управління набуває характеру інтегратора, що об'єднує різнорівневі ресурси в єдину логіку розвитку.

Доцільно також підкреслити, що синергія виступає індикатором зрілості бізнес-системи, відображаючи рівень її організаційної узгодженості, стратегічної цілісності та інноваційної спроможності. Чим вищий рівень інтеграції між елементами системи, тим більш стійкою вона є до зовнішніх впливів і тим ширші можливості відкриваються для її розвитку. Це особливо актуально в умовах нестабільності, де здатність до швидкого переформатування внутрішніх зв'язків стає визначальною перевагою.

Окремого значення набуває управління взаємодією як самостійний напрям, що передбачає формування ефективних комунікаційних каналів, довірчих відносин та узгоджених мотиваційних механізмів. Саме через якість взаємодії досягається узгодження інтересів учасників бізнес-системи та забезпечується реалізація спільних стратегічних цілей. Це дозволяє перетворити потенційні конфлікти на джерело розвитку та інновацій.

Література

1. Karpinska, H. (2023). Бізнес-процеси підприємницьких структур в умовах впливу кібер-фізичних систем. *Scientific Bulletin of the Odessa National Economic University*, 113-119.
2. Гнатенко, І. А., Снітко, Є. О., Марков, Р. В., & Уткін, В. П. (2021). Управління проектами кластеризації інноваційного підприємництва агропродовольчої сфери в умовах реалізації стратегії сталого розвитку, глобалізації, діджиталізації, економічної культури суспільства, логістичного та кадрового менеджменту. *Формування ринкових відносин в Україні*, (9), 106-113.
3. Божанова, В. Ю., & Левченко, Т. О. (2016). Розробка комплексного підходу використання показників ресурсних можливостей для будівельних підприємств України. *Економічний простір*, (107), 169-178.
4. Зось-Кіор, М. В., Гнатенко, І. А., Овсянніков, І. А., & Зайцев, М. Є. (2025). Менеджмент якості освітніх послуг в українських закладах вищої освіти як основа формування людського капіталу, орієнтованого на лідерство. *Актуальні проблеми сталого розвитку*, 2(1), 7-13.
5. Гонtareва, І. В. (2016). Особливості циклів функціонування та розвитку підприємницьких структур. *Управління розвитком*, (2), 61-66.
6. Хомич, Л. (2024). Комплаєнс-ризик проекту розвитку підприємницьких структур: види, мотиваційне підґрунтя і можливості мінімізації. *Економіка та суспільство*, (65).
7. Гнатенко, І. А., & Рубежанська, В. О. (2016). Теоретико-методологічні аспекти визначення специфічних ознак регіонального ринку праці. *Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля*, (6), 36-39.

Крахмальова Н.А. кен., доц., доцент кафедри менеджменту
Яцентюк Р.М. аспірант кафедри менеджменту
Київський національний університет
технологій та дизайну

ЕКОСИСТЕМНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ КАПІТАЛІЗАЦІЇ ПІСЛЯВОЄННОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

Екосистемний менеджмент інноваційно-інвестиційної капіталізації післявоєнного підприємництва постає як ключовий вектор відновлення та трансформації економіки, орієнтований на інтеграцію ресурсів, інституцій та інноваційних практик у цілісну систему розвитку. У післявоєнних умовах підприємництво функціонує в середовищі підвищеної невизначеності, структурних дисбалансів і обмеженого доступу до фінансових ресурсів, що зумовлює необхідність переходу від традиційних моделей управління до екосистемного підходу. Такий підхід передбачає не лише координацію діяльності окремих суб'єктів, а формування взаємопов'язаного середовища, у